

пъкъ не може да стори това, нѣма смисълъ да се лѣкува: той и тъй ще умре.

Азъ бѣхъ поразенъ отъ този съветъ на доктора и помислихъ отначало, че се шегува. Но излѣзе, че той говори много сериозно, и близкитѣ на болния слушаха съ голѣмо внимание неговитѣ съвети.

Веднага нѣколко слуги излѣзоха на двора и донесоха огромна каменна плоча.

Заедно съ доктора, тѣ намѣстиха тази плоча върху корема на болния. Азъ изтрѣпнахъ отъ ужасъ.

Бледниятъ, ослабналъ отъ дългата болестъ старикъ, не само не можѣ да отхвърли тежката плоча, ами жалко простена и предаде Богу духъ.

Знаменитиятъ китайски „докторъ“ гордо изгледа присѣтствувашитѣ и сериозно каза:

— Старикътъ умрѣ!

На другия день, следъ великолепнитѣ поминки, когато знаменитиятъ „докторъ“ сѣдаше на талигата си, за да си иде, домашнитѣ на покойния старикъ му вржчиха 1500 лева възнаграждение за вчерашния му мждъръ съветъ.

*

Другъ пжтъ бѣхъ въ манджурското село Шанъ-си-тонъ. Слушамъ се, че на мѣстния богаташъ бѣ умрѣло тригодишно дете.

Щѣше ми се отдавна да видя богато китайско погребение и затова отидохъ въ дома на богаташа. Тамъ се бѣ събралъ много народъ. Мнозина плачеха и нареждаха.

Предъ самата кжща нѣколко работници копаеха гроба за починалото дете. Скоро гробътъ бѣше готовъ и следъ малко родителитѣ изнесоха изъ кжщи малтъкъ човалъ, въ който бѣ поставено умрѣлото дете. Безъ нѣкаква мисълъ, азъ спрѣхъ погледа си на този човалъ и изведнажъ ми се стори, че въ него нѣщо шава.

— Само умрѣлото ли е въ човала? — попитахъ най-близкия до мене манджуринъ.

— Да, само умрѣлото, — потвърди той.

— Но стори ми се, че нѣщо мръдна въ човала.

— Макаръ и да мърда, — отговори ми този пжтъ самиятъ баща, — ние все пакъ ще го погребемъ, защото детето и така нѣма да избѣгне смъртта.

Думитѣ на бащата ме изплашиха. Не бѣхъ въ сила повече да се владѣя. Азъ решително се изстѣпихъ напредъ и поискахъ